

Ретях

ЖУРНАЛ САТИРИ ТА ГУМОРУ

Собор єпископів

Української Автокефальної Церкви добровільно осуджує свою Церкву та контрреволюційний її напрям.

Записки містера Уельса.

III.

Шлях той від Москви до Кавказу —
Це не з Лондону до Дубліну...
Не пролетить його відразу
Ерошляном за годину.

«Расся матушка» минула,
Скажений мала аністїт,
Коли відразу проковтнула
Вона цілий Європи схід.

Твердять усі, що наш англієць
Себе вважає світу Богом.
І що індує та канадієць...
Всі стогнуть під його батогом...

Щож... Може мають рації.
Я це узвати не бокся.
Але коли він нищив націю:
Англіїцем називав індуса?

Як це побачив я на Сході.
Де вчені всі впевняли нас.
Що, всупереч цілій природі,
«русским» — фін, мордва, Кавказ...

«Що мови, звичаїв ріжниця,
Ті жовті ніки, погляд зивом —
Етнографічні всі дурниці...
І мурія може стать кірїзом.

«Забуде горець про зухвальство.
Рязанню зробиться Кавказ.
Коли «расейское начальство»
Про це зголосить свій наказ».

Того ніколи не забуду,
Як роблять тут оленя зайцем,
І сам здивований не буду,
Коли вернусь домів... малійцем!

Блукали ми ще довгий час,
Як стародавні аргонавти.
Поки побачили Кавказ —
Країну гір, кумису, нафти...

Тепер повірю, чорта з два.
Я в «благоденствіє» країни.
Тепер вже знаю, що Москва
Цілої автором руїни.

Лук.

— о —

Ось чому ми в еміґрації...

(Від власного кореспондента).

Це музей часів Руїни,
«Кунсткамера» України,
Збірка «бувших» і міністрів,
Демагогій славних містрів...
Академія прикладу,
Як не треба творить владу.

Коли скінчиться руїна
Та повстане Україна.

1. Ось фігура Вам центральна,
Постать напросто фатальна —
Екс-премер, оздоба Нації.
Та краса кооперації...
Індеб де співав романси,

Був прилуцьким Дон Жуаном,
А у нас? Він вів фінанси,
Був премєром — владним паном
Української цілої Нації!

Ось чому ми в еміґрації.

2. Ось там бачите фігуру.
Злу та коверзану натуру?
Мас радник той тарновський,
Есдек «ширий» Енейловський.
Інде бувби діловодом,
Підраховувавб проценти.
А у нас? Есдеків угодою
Він проведений в доценті...
Бо «корисний для науки».
Бо потрібні були «руки»
Для професорської ради.
Бо «своім» сприяли раді.
Хоч не булоб в тім і рації...

Ось чому ми в еміґрації!

3. Ось — горілки й шахів містр.
Також бувший наш міністр.
Є у нас лише лектором —
Вже тепер є і доктором.
(Подолов вже і матуру!).
Мас дивну він натуру:
Вити голосно в промові.
Рахунки зводити в мові.
Талмуд Маркса розтовмачить
І «на бідність» пожебрачить,
Преферанс заграє, чи фербля...
Індеб він дістав... фельдфебля,
А у нас міністр він праці.

Ось чому ми в еміґрації.

Гайдамака.

Кругом світу.

II.

Місяць лютий не був дуже багатий на сенсаційні події в життю світу — і наколиб не вибори Міс Європи та боксерський матч Шикалуца з Лупаликом — то взагалі можна було казати, що він не вніс нічого до майбутньої історії... Було декілька малих незначних подій, про що була згадка на задній сторінці часописів петітом, а фотографії учасників блідли перед великими знімками ріжних Міс, полеманих носів боксерів, побитої правї ноги славного індокитайського футболіста й ніки бульдога, що одержав вищю нагороду на виставці собак в Чикаго... З таких малих подій можна назвати хронічну Лондонську конференцію по розброєнню фльоти держав, морська сила котрих загрожує не тільки існуванню Ліги Націй, але й спокійному перебігу гокейового матчу в Сан-Ремо. В першу чергу тут приходять під увагу Швайцарія та Польща, котрих могутні дредноути на Лозанським океані та Віслянім морі, безумовно загрожують не лише фльоту Англії та Америки, але

є небезпечні й для світового миру кількістю своїх адміралів... Не можна ще з певністю казати нічого про висліді конференції, але без сумніву можна твердити, що хтось когось там опукає та, що наслідком конференції, буде збільшення всіх фльотів втричі — бо инакше яка булаб рація витрачати сили і час на цю балакаїтну...

Другою подією, котрою цілком плятонічно цікавиться світ, є загадкове «унесення» російського генерала Кутєпова... Але всі цікавляться більше сірим автомобілем та червоним «таксом», ніж самим генералом. Ці два цілком мирні засоби модерного пересування та нищення стали якимись «літаючими голяндцями», що їх бачать всюди і... взагалі ніде не бачать. Правда, що самого вкраденого генерала також «добре» поінформовані джерела бачать навіть в казематах петербурзької кріпости і друкують навіть вже бюлетені про його фізичні та моральні почуття, але редакція Репяха одержала від свого московського кореспондента Сталіненка цілком певні відомості, що генерал Кутєпов взагалі не є генерал Кутєпов, а «прімабалерина» Тосканської народньої опери Фанта-

мара і що цю «балерину» вкрали не большевики й не одвезли на сірим автомобілі при допомозі фальшивого поліціяста, а вивіз її на волах закоханний абіснєвський мільярдєр Гепеучека... Щож до самого генерала Кутєпова, то він знаходиться в Москві і командує комуніаованим корпусом білих негрів. До Москви його перевезли власні адютанти, котрі вкрали його на виразне його бажання...

Тому то зражкова французька поліція втратила голову, коли внала на слід цього немодерного азійського атентату... Кажуть навіть, собака-розвідник, що її вислали були на сліди сірого автомобіля, вернутяся до свого провідника, поліційного інспектора Дурні і на своїй собачій мові «відрапортували» йому, що пахоші «щей» та «водкі» паралізували її собачий інстинкт...

У великому разі цей випадок свідчить про повну перевагу незвукового фільму з авантюрами ковбойа надзвучковим фільмом. По зізнанню свідків ціла подія пірвання генерала відігралася мовчки й точно по американо-ковбойському сценареві. Тоді всі мовчали, мовчать і тепер — і поліція і Довгалєвський — радипльомат Паряжу.

Радіо-телеграфні справи.

ГАЛЛО... ГАЛЛО... ПРАГА, РЕПЯХ.

Париж. Пополудні 25-го лютого вкрадено вежу Аїфля. Свідки твердять, що її вивезли на тягаровому автомобілю, котрий бачили вже в Берліні. По точних відомостях французької поліції вона знаходиться вже в Москві. Її поставлять на місце мавзолею побудованого над фальшивими моцями Леніна.

Париж. Чергова міністерська криза закінчилася добре. Після трьох чарок «аперативу» президент республіки признає головою радї міністрів месіє Шотам — представника соціалістичного крила радикальних монархістів. Опозиція в парламенті готується до радісної зустрічі нового уряду в тотому недовір'ї. Зі всіх тих криз добре виходить Бріян... Бріян тут. Бріян там. Виходить, що й у Франції може бути популярна людина.

Льондон. Продовжується хронічна сесія конференції морського роззброєння. На децимому порядку вічний пакт — під водою, чи над водою. Французи галлятно пропонують англійській та американській флотам пірнути під воду, а ті навпаки пропонують французам вилітати на по-

верх. Італійці настоюють на напівпотопленім стані. Песимісти твердять, що справа скінчиться перемогою ідеї потоплення всіх проєктів... під сукном.

В парламенті спокій і наголоб в Лондоні не було радянської місії. То Сноуден не мавби про що балакати, а льондонська поліція що робити.

Рим. У звязку з передчасною смертю диктатури в Іспанії, Мусоліні наказав всі визниці в Італії обернути в шпиталі скорої допомоги хорим «іспанкою». Розміри епідемії ще невідомі.

— о —

З радянських анекдотів.

Коли на Україні повстала комуна. Пан Біг не знав, що це таке і послав на розвідку туди по черзі святих: Луку, Ілля, Павла та Мойсея... За деякий час Ним були одержані від посланців слідуєчі радіо-телеграми:

— «Сиджу в Чека. Євангеліст Лука».

— «Сиджу і я. Святий Ілля».

— «І мене Пан Біг не «іабавив». Апостол Павел».

І нарешті за пару місяців останни від Мойсея:

«міс» є фашистівсько-бологардейського змісту і не сміє вживатися в Совдепії... Але Сталін і на цей раз знайшов вихід з положення та врятував світову революцію: була обрава — «товаріщ Пронгаганда» і надіслана в «радділкуфрі» до Парижу... При перегляді кюфра на митниці з нього вилізла відома постать Янкеля Зільберштейна (по революційному Розговорського), який відразу дав інтервю прибувшим кореспондентам і заявив, що він відмовляється від рад. дипломатичних посад в наслідок ідеологічних розходжень з політикою Сталіна... Інтервю закінчив словами: «досить вже заробив на революції, тепер і витратити можна»...

При самих виборах Міс Європи також було багато непорозумінь.

Міс «емігрантську Росію» дискваліфікували, бо виявилось її чисто московське походження — з прибалтійських німців. Міс Англія загрожувала журі, що, у випадку її не успіху на конкурсі, зявиться Міс Мекдональд, а та доведе... Міс Іспанія була зовсім не міс, а містер... Прімо-де-Рівера, наш бувшии диктатор, що інкогніто прибув до Парижу на «добровільний відпочинок».

— «Жив. Здоров. Комісар. Петров».

Коли вмер Ленін — не хотіли прийняти його ні до раю, ні до некла. Безпорадно ходив він, доки не зустрів жиду. — «Ой-вай... кого бачу? Товаріщ Ленін, каже жид. Що Ві тут робите?» — «Та ось, каже Ленін, був і в раю, був і в неклі — не хочуть пускати». — «Що значить, каже жид, я зараз вам усе влаштую, бо Ві нам жидам краще рідного батька були. Влазьте до мішка!». Ленін поліа і жид поніс його до некла. Застикав до брами. Вартовий чорт відчинив і запитав, що жидові треба...

— «Пане добродію... Прощу сказати, чи є тут у вас Карл Маркс?»

— «Є! — відповів чорт».

— Ну так, прошу пана, передайте йому проценти від його «Капіталу» — і всунув зляганому чортові до рук мішок з Леніном.

Нарешті відбулася велика світова подія — вибори Міс Європи. Передвиборча кампанія була переведена з пещуванім напруженням, якого нема навіть при виборах до польського сойму. Як відомо вибори не прями, а двоступневі — з початку в національно-державних куріях, а вже потім в загально європейському масштабі. Вже в куріальних виборах зачало багато непорозумінь і вони викликали сильно подратовання населення рижних країн. В Голандії виявилось, що обрава королева 75 років стара і не підходить під умову закону про пасивне виборче право, в Румунії не могли знайти ні одної панночки, а як знайшли, то виявилось, що вона була сестриком кінноти, в Німеччині д-р Шахт опротестував вибори, як переведені згідно плану Юнга, Польща обрала була своєю «крульовою» міс Конституцію, але пізніш виявилось, що її в Польщі нема. Найбільш цікавими були вибори в С. С. С. Р.

Большовики бажали хоч тим шляхом добитися визнання СССР цілою Європою і обрали «міс Есерією» якусь Октябрину, але зараз же виявилось, що поперше вона непростарського походження, дочка українського куркуля, а подруге слово

Нарешті декілька тон косметики та парфумерії, що привезли кандидатки, утворили коло них таку туманну, газову завієву, що навіть судді — учасники соів під Верденом — зомліли... Міс Європою була обрава «гречанка» азійського походження, що свідчить про новий поворот до класицизму і про успіх московської науки євразійців...

Ця велика подія в історії Європи мала цілий ряд важливих наслідків, а саме: реорганізацію Ліги Націй; скасування Сталіном решти федеративного устрою федеративної соціалістичної республіки; чергову (100.589-ту) міністерську кризу у Франції; пересунення армії СССР до румунських кордонів; крах на біржі в Нью-Йорку... Крім того вона загрожує в цілім ряді країн ускладненнями внутрішньо-політичними, бо двоступневість виборів Міс Європи зміцнила позиції крайних правих елементів і вони тепер різко виступають проти завойовань сучасної демократії...

Ми звертаємо на це увагу всіх розумних політиків і закінчуємо наш огляд старим римським окликом: «Saveant consules» (укр. перекл. — «Кавяр консула?»). Лекоста.

— Що ти читаєш? — «Список вигор примусової державної позички». — «Виграв щось?» — «Хвалить Бога — ні!» — «Чому ж ти радієш?» — «А ти уяви собі, що було, наколиб я виграв?! Зараз з мене стягнулиб примусово-добровільний внесок на червону авіацію, примусову пожертву на авіацію серед індусія, внесок на червону армію, добровільний даток на безбожний фонд. Все разом 120 процентів виграного! Хто ж бажає приплачувати?»

В другу річницю радянської влади, прийшла до Леніна депутація від різних звірів, щоби збільшив їм давки поживи: — кобила, вказуючи на свою працю, корова, кажучи, що годув всіх своїм молоком. Пришов також осел. «А тобі чого треба?» — питає здивований Ленін.

«Та я тут щось найважливіше! Я причиною нинішнього свята».

«А то як?» — грізно спитав Ленін.
«А так! Бо колиб не було нас, ослів, то радянська влада не утрималась би ані два дні».

Вища математика.

Двох жидів переправлялось кораблем до Америки. Одного дня ранком оден із них вишов значно скорше на поклад корабля, щоб полклубуватись сходом сонця. Коли о годину пізніше прийшов його товариш, щоб звернувся до нього із слідуючою математичною загадкою: «Слухай Мошко, каже Іцко, цей корабель має 100 мет. довжини, 28 м. ширини а 40 м. висоти. Обрахуй, як старий є капітан цього корабля».

Іцко по довгим ломанню голови, зрезигновано повідомляє свого друга, що не може розв'язати цієї задачі і запитує його, чи він дійсно знає вищу математику.

«Цього і не треба знати» — відповідав Мошко.

«А якже ж Ти міг обрахувати вік капітана, не знаючи вищої математики?»

«Як?... цілком просто! Я взагалі не рахував, а спитав самого капітана».

Виконав приречення.

Двох жидів забажало їхати літаком з Лондону до Парижу, однак піллот відмовлявся взяти їх із собою тільки тому, що вони завжди сваряться.

«Ні, ми будемо цілу дорогу мовчати. А якщо ні, то можете нас покарати».

«Добре відповідає піллот. За кожне слово заплачати 100 фунтів шт. кари».

«Згода» — закричали жида.

Коли літак причтав у Парижі, оден із цих пасажирів звернувся до пілота із запитом: «Чи смію говорити?»

«Так», відповідав піллот.

«Мошко впав у Морю».

«А чому ж Ти мені цього скорше не сказав?»

«Я не хотів ломати обіцянки».

Чародійне слово.

— Я боюся, що я не давно образив словом вашу дружину. Вона опісля не відізвалася до мене ані словомком.

— Дорогий приятелю, скажіть мені, на милий Біг, це чародійне слово.

На селі.

Малий Івась: — Вуйку, ви маєте такі криві ноги, що теля пролізлаби».

«Ну, то можеш діяти», відповідав вуйку.

З розмови модерних дівчат.

Г а л я: — Стефцю! Як заряджена кімната Твого Юльця?

С т е ф. — Не пригадую собі... Ага, має красні малюнки на стелі...

Учитель оповідав в школі учням, як Господь Бог кожного наділив ріжними здібностями, щоби нікого не скривдити. Приміром знаємо, що сліпий ліпше чує, як зрячий, а також інші змісли у нього краще розвинені. Глухо-німий натомісць має кращий зір і посідає інші ще здібности, яких не мають звичайні люди. В кінець питає.

— Хто з вас може навести мені дальші приклади?

Малий Івась встає і каже:

— Мій тато має коротку ногу, але зите у нього друга довша.

— Але ж що ви робите, діти! Та ж ви стріляєте з лука прямо в живіт Івасеві!

— Ми бавимося у Вільгельма Телля, а Івась яблуку зів.

Модерне подружжя.

В о н а: — Аби я знала, що довше житиму з тобою, то налялаб тобі отрути до кави!..

В і н: — Аби я знав що доля судить прожити з тобою ще з рік, тоб ту каву випив!

Вийшов зі скрутного положення.

Один бездітний а заможний «космополіт» умираючи рішив записати своє майно трьом людям ріжної національности. Для цього вибрав собі

українця, поляка і жида. Я поклав умову, що кожний з них мусять зложити до його домовини по 100 дукатів.

По його смерті всі три спадкоємці зголошуются до нотаря по свою частину. Нотар питає кожного, чи сповнив останню волю покійного.

Українець каже, що зложив сто дукатів в золоті.

Лях каже, що в той час не мав дукатів, тому зложив у домовину рівновартість їх у злотих.

Жид заявляє, що він в той час не мав ані дукатів, ані злотих, а тому забрав з домовини і дукати і злоті а натомість поклав свій вексель на триста дукатів.

«Національне усвідомлювання».

(Московськими культуртрегерями наші село).

На сільському вічу:

Промовець: — Гаспада, гасударственние учрежденія обрацают вніманіє на Ваше ніщенское существованіє. Я должен предупредити, что изобретенія...

С е л я н е: — Ми нічого не розуміємо. Говорить по нашому, по руськи...

Промовець: — От бачите, громадяне, я говорив до Вас по українськи, і що Ви з того зрозуміли? — А зараз я говорю до Вас по руськи, тобто по Вашому, і все розумієте, правда?

С е л я н е: — Правда! Правда! На чорта нам те баламуцтво українське. Нам нашу мову, руську...

«Успіхи» русифікації.

(Австичине).

В одному українському селі на Підкарпатті здох бугай. Староста зробив донесення повітовому ветеринарові: «В нашій селі помер, упокоївся сільський біка».

Жарт.

Розмова курців:

— Я курю цілий день. До чорта грошей прокурюю...

— А я спромагаюсь опукати себе... Все думаю, зараз куритиму і так відтягаю...

— А я знайшов ліпший спосіб... Курю лише тоді, як мені хтось запропонує цигарку...

По коханню.

— Ви кажете, що оженилися зі старою, яка мала 200 тисяч, і звете це подружжям а любови?

— А хіба ні? Я дуже кохам двісті тисяч!

По власному бажанню...

Співробітник «Депеу»,
Після Папського послання,
Інтервював цілу Москву —
По власному бажанню...

Не олівець — а «револьвер»...
Бльокнот — арештування...
І в вже відювдівь всіх сфер —
По власному бажанню...

Єпископ твердить вже Сергій:
«Даремні всі ці нарікання —
Церква зруйнована — «ві-ві»
По власному бажанню...

«Непман» впевняє світ цілий,
Що «ворог він грошей придбання»
І зачинив він крам той світ —
По власному бажанню...

Комунізований «куркуль».
В порядку «соцсоревновання»
Дав землю без загрози куль —
По власному бажанню...

Коли в Чека «переводився»
Розсудок вищий «наказань»
І там розстріляний підвісився —
«По власному бажанню»...

Лук.

— 0 —

Перекиничик.

Прецінь скільки страшних мук,
Політичних комбінацій
Перейшов наш Н. Азарук
На шляхах орієнтацій...
То з юнацьким він запалом
Рахував сі радикалом.
Революцію робив...
Радив у Відні з комуністом.
А в Берліні — «петрушистом» —
Всім оскому він набив...
В релігійному екстазі
Став католиком відразу.
Прецінь хрестик начіпив.
Революція — омана...
Хотів він також гетьмана,
Щоб порядку всіх навчив.
Поважає він поліцію.
Захищає інквізицію —
Бо... історію забув.
Вже тепер не монархіст...
Анархіст він та бомбіст —
Бо по карку він добув.
Полети вже летом птиці
До гетьмана Острияниці —
Бось у нього ще не був!

Перець.

Самі віруучі добровільно валять церкву.

Непман сам добровільно залишає торговлію.

Селяне самі добровільно залишають приватне віками насильжене господарство.

— Нестерплю контрреволюційної брехні!
Перед цілим світом заявляю, що я сам жадав, аби мене ГПУ розстріляло!..

— Ми українські робітники і селяне добровільно жадаємо зліквідування цієї останньої ознаки, контрреволюційного сепаратизму!..

Інтерв'ю.

З нагоди 25-літнього ювілею нашого заслуженого письменника, С. Т. Шершні, ми вважали за обов'язок навідати шановного ювілянта в місці його відпочинку, призначеним йому за його працю на письменницькій ниві ужгородськими меценатами з Галагова.

Переказуємо дослівно нашу розмову.

— Задоволені ви тими ознаками пошани, які виявило до вас вдячне громадянство в 25-ту річницю вашої літературної діяльності?

— О, безперечно! Нарікати не можу.

Не могли б ви бути такі ласкаві відзначити найповажніші моменти?

— Чому ні? Це незабутні моменти, і я радо їх вам зазначу. Мушу підкреслити, що найсердечніше відгукнулись на мій ювілей т. зв. ценеровці. Відома співробітниця їхнього «Беззабу», пані Баба-Палажка, спеціально для зібрання біографічних даних про мене подорожувала аж до Львова, обходила там, як то кажуть теж про одну поважну пані, «всі сучотки, всі смітники» і свої враження видрукувала в «Беззабу».

— Наприклад?

— Ну, та все добре, — краще й

бути не може. По-перше, я заслував там на большевицькі долари новий часопис, а цеж не абияка заслуга! По-друге, вернувшись ізвідти, вшанувала мене почесним титулом за-продавця, а *urbis et orbis* оголошує ще й досі чекистом. Один із заслужених ценеровських діячів у Празі, всюди славить мене большевиком...

— Українець?

— А якже!

— Прявище?

— Мартовський.

— А-а, знав...

— Отже якої ще пошани для письменника треба? Цілком задоволений...

— А інше громадянство?

— О, інше громадянство... Йому аж зацінило від глибокої пошани! Кажу, що задоволений, дуже задоволений!..

— Скажіть, будь ласка, а орденом вас не пошанувало українське правительство?

— А якже — пошанувало, тільки я досі не вибрав: з мечами, чи без мечів. Я хочу з мечами, а влада каже, що то для жінок; без мечів же я не хочу. Висока влада вже й руку була піднесла для благословення, та так і тримає її, поки я виберу хреста... Нехай почекає — за шпиром не капає.

— Пишете щось нового?

— В подяку вдячній владі за пошану в день ювілею мого, пишу псу «Помазанники», щоб було що виставити в Києві, коли вона на бідні коні вернеться до столиці. А якже, — пишу.

Я подякував і, вклонившись, виїшов.

Хрін.

— о —

Чудосна пам'ять.

Один з «природних» професорів, чи професорів природників (фізик), прийшов рано до своєї лабораторії і спостеріг, що забув у дома деяке приладдя, потрібне для досвідів. Рішив вернутися до дому по нього. В задумі над матеріалом, який досліджував, і рівночасно поденервований, виходячи з лабораторії, замкнув за собою двері та сховав ключа до кишені, забувши зовсім, що там працює його асистент. По дорозі стрінув він свого товариша по природі, од «буньок» (клітина). Заговорився і не счувся як прийшла обідня пора. Пішов на обід. По обіді пан професор мав виклад.

На другий день рано знова виклад і про лабораторію пан професор згадав собі аж по обіді. Асистент за цей час робив в лабораторії різні «природні» досвіди (два дні! — був час і

Тарас Бульба.

(Оповідання не-Гоголя).

Ходжу тай Остапа шукаю... А змінився світ Божий — що й пізнати годі. В наші часи всяка людина своє місце добре знала — коли пан, то пан, козак — козаком був, торгівець своїм крамом займався... А тепер усі торговці стали. А головне самі в тому признатися не хочуть та свою торгівлю різними «благородними словами» називають... Раніш, коли Янкель торгував коломазю, то вона так і називалася, а тепер... Тепер політик, що замість пана народився, одно каже, здається душу за це свою віддати готовий, а завтра, дивись, язиком зовсім в другий бік меле, — те, що раніш говорив ганьбят, свою душу за знищення його віддати хоче... По нашому старому треба булоб казати — «еги! душу чортові продав!» — а тепер дуже просто: «замінив орієнтацію»... Ось та сама «орієнтація» — ніби-то й крамом зявляється, ніби-то й душу заступити може... Тут і розбереться... Чорт який меткий, тут напевно в дурні пошився та замість політикової душі цю саму «орієнтацію» покупили. Козаків — тих вже і в по-

міні немає. Самі реєстрові залишилися. Де зареєструють та гроші дають — тамечки й вірно воювати буде та й ранги генеральської добиватися... А генералів та полковників тих завелось більше ніж комарів у дніпровських плавнях. Довго вже по еміграції ходжу, а нижче від полковника ще ні одного козака не зустрінув... Один раз тільки поручника надібав, зрадів було, але й він поручником «директорію» тутечки на еміграції вже був назначений за те, що вірші гарні складав. Плонув я, тай пішов від нього. Таких поручників багато в бурсі кропивою народжували... Змінився світ божий... Іду, бачу над головою якийсь птах великий гуркоче... Свят, свят — думаю — чи не наша відьма на шабаш послішас, чи чорт козацьку душу до некла несе... Стою та хрещуся, а люде кругом мене ходять і посміхаються. «Чому, кажуть, старий молитися серед вулиці видумав?» — А от, кажу, хіба не бачите? Чи чорт, чи відьма летить! Сміються та кажуть: «Яка це відьма... Це поштовий ероплян!».

Якого дива тепер в світі не бачив я за час своєї подорожі. Воги без волів чи коней ідуть, по небі заліз-

ні птахи гуркотять, під водою сталеві кити плавають, якась скринька по людському балакає, вогонь просто з голого дроту горить, хлопця від дівчини відріжнити не можна — бо хлопець ніби тляцький ксьондз ауса голить, а дівчина чуб завела, чоботи, та й штани вдягає... Бачив тут у Празі. Іде... чорт знай чи хлопець, чи дівчина... штани, чоботи, чуб... паліроску сеє, як яка твар негідна... Треба було мені дорогу спитати, підходжу та кажу лагідненько — «Синку, де мені таку-то вулицю знайти?» А воно як вивіриться. — «Який я тобі «синку»? Я порядна дівчина «слечна Кнедлікова» і турбувати себе на вулиці нікому не дозволю. Враз поліцейя покличу!» От і попав старий в халепу, теперечка й звертатися до кого боюся, бо хто зна що воно таке, ніяких ознак немає чи мужеського чи жіночого полу буде... Це називається цивілізація. Усе винаходять, а до того не думалися, що накололи однакові вже одяг всі носять — то кожний мусить напис на собі мати — чи число: паристе — жінки, непаристе — чоловіки... Зовсім усе в світі перекутилося. Пишуть теперечки в газетах, що саму людину вже змінити мож-

нагода). Прибувши до лабораторії бачить, що асистент, держить в руках посуду з течовою кольору білого вина, пробуючи пропустити через неї електричний ток.

— Василь Івановичу, яка у мене чудесна пам'ять... Я пригадав собі, що замкнув Вас в лабораторії... А це що?! Ви взялися студіювати хемію? Чудесесно... Але Ви, мій дорогенький, ще не митися сьогодні!

— Але, що «не митися»... я другий день без їдження тут сиджу!..

— Нічого, голубчику, нічого.. Для науки варта і два дні не їсти, але не митися один день — то гірша справа.

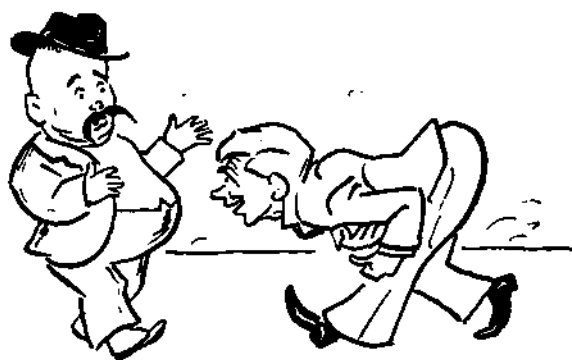
— Та зрештою чим було митися? Воду всю за ці два дні випив..

— Як собі там не хочете, Василь Івановичу, а митися таки треба було... От хочби замість хемічних дослідів ужити цю теч на умиття... Але правда, Василь Івановичу, яка в мене чудесна пам'ять... і пам'ятав, що ключ від лабораторії в моїй кишені, а Ви замкнені в лабораторії... Ну, чудесно; так що Ви там маєте? Який вислід Ваших дослідів? Який я щасливий, що маю асистента, який для науки потрафить працювати без перестанку два дні, забуваючи навіть про їжу!.. Одним словом чудесно!.. А тепер, Василь Івановичу, візьмемося знову за працю.

на, та що старого в молодика обернути враз можна, треба лише щось вирізати й щось принести. Один наш козацький дохтор навіть мені це пропонував. «Давай, каже, батьку, відмолодимо тебе». Як, кажу, відмолодите? «Дуже просто, каже, якусь жилу вирізати треба а замість неї мавпячий хвіст вставити — відразу юнаком станеш». Цур тобі соромітнику, кажу, де видано, щоби християнинові мавпячий хвіст причепляли! Бачу, що ваші дохтори вже болятьмо цю операцію зробили, бо всі німцями поробились...

А Остап так і до сьогодні не розшукав... Найшов одного дохтора в Ірзаві, що в кумедії роллю мого Остапа виконувати спромігався, та тепер всіх переконує, що він справжній Остап. Подивився я на нього, та й плюнув. Який же це Остап, коли про війну лише бреше, замість коня на якійсь чортопхалці верхом сидить та брехливі чутки про всіх кругом розповсюджує! Недармо й привітце Брежневича має.

Піду ще по світі, понюкати. Але думаю, що мій Остап на Україні залишився та до тепер з москалями війну веде, «коллективізацію» їм... прописує...

— А, Вам що сталося?! Ви хорист?

— Та ні, то мій годивник ходить лише в певнім положенні.

Розчаровання.

— Поважання, пане професоре!

— Дообрий день, пане товаришу! Який я щасливий, що Вас побачив... Ви знаєте, я починаю вірити у щастя. Що Ви на мене так недовірно дивитеся?!.. Йй Богу, я починаю вірити в щастя... Вірте мені, що я щасливий, коли Вас бачу... Що не вірите?

— Та вірю, пане професоре...

— Ну бачите... який я щасливий, що зумів Вас переконати! А тепер скажіть мені, будь ласка, не бачили Ви пана доктора Степана Остаповича? Мені його конче потрібно, хоч з під землі!..

— Ні, не бачив, пане професоре...

— Невжеж?.. Ви його не бачили?! Подумайте! Я всеж думаю, що Ви його бачили.

— Та ні, пане професоре... цілком серіозно, не бачив.

— Невжеж мене зустрінуло таке розчаровання в моє щастя?!.. Ну, бувайте здорові.

— 0 —

Одно „с“ — чи два „с“?!

Або як селяне дістають українську школу?

(Автентичне!).

До одного села на наших землях приїхала комісія для списання протоколу про відкриття школи. По відповідній промові інспектора, яка мала переконати селян про необхідність освіти, він запитує:

— Отже, хочете школи чи ні?!

— Хотемо — відповідають селяне.

— А якої школи хочете?!

— Та руської, пане начальнику!

Комісія записує до протоколу бажання селян.

— А на якій мові має бути навчання? — питає дальше інспектор.

— На руській, прошу пана начальника.

Комісія і це записує. Потім інспектор каже:

— Але, шановні громадяне, з тим «русським», є велике баламуцтво; бо є «русський» з одним «с», та є «русский» з двома «с»; отже чи ви хочете руську школу з одним «с» чи з двома «с»?!

Між зібраними, наступило збентеження. Довшу мовчанку перервав щойно один із старших селян, виступивши перед комісією:

— Ми, пане начальнику, дуже шануємо і поважаємо два «с», але ми народ худібний*), для нас стачить і одного «с».

Кажуть.

Що неправдою є, буцімто на однім засіданні М. Ш. Аповалові сказав один його співпартійник: «Ви є провокатор»... Натомість, правдою є, що М. Ш. Аповал хотів поробити зі своїх співпартійників провокаторів.

Що не правдою є, буцімто А. М. Акаренко організує українські дивізії в Мадридській та Болгарії. Натомість, правдою є, що до організування таких дивізій він шукає співпрацьовників і то навіть між чужинцями.

Що не правдою є, буцімто «Большеє казначество» фінансовано в «jednim střednio-europejskim Państwem». Натомість, правдою є, що спір І. Б. Ілій контра Т. С. Тариков «rozstrzygnięto na rozkaz z góru», способом «Малчать і не разсуждять» і що цей «шпас» пана Б. Ілого контував 500 «качок».

*) Білий.

Що неправдою є, буцімто так звані «Уенерівці», чи краще казати «андрюшевіці», творять, по наказу «jednego średnio-europejskiego Państwa», з українських козаків особну націю. Натомість правдою є, що на «Праздніку Більного казачества» дня 10-го грудня 1928. року проф. М. С. Лавинський, бувший посол УНР, в Празі, який і сьогодні належить до групи А. Ливицького, сказав слідує: «За судбами казачества слезу і давна, як творетик національних, областних і державних справ. Скажу поетому коротко — в казачьих областях билі всегда націо все елементи сазданія і роста своеобразних національних особностей». (Неужелі? — Редакція).

— 0 —

Огошення.

За низькі ціни є на продаж:

концесії на ліси, копальні, Дніпресталь, залізниця і т. д. (від Мк. 200.— в гору),

рівнож титули шляхоцькі, баронські, графські та князівські (від Мк. 100.— в гору).

Зголошення приймає особиста канцелярія Його Світлости Ясновельможного Пана Гетьмана

Остр фон Яниця.

1.000 вільних посад —

від підполковників в гору сейчас до обсадження. Зголошуватися в канцелярії Високої Директорії У. Н. Р. у адютанта Його Ексцеленції Фельдмаршала Т. де Рутенка.

Купимо

комфортне канцелярське урядження для Амбасади Зєдинєних Держав Північної Америки, що має бути згідно з високим Сенатора Консуляда акредитована при Високім Уряді У. Н. Р.

Зголошення приймає особистий секретар Голови У. Н. Р. та Головного Отамана Військ У. Н. Р. у Варшаві або підсекретар товариша міністра заграничних справ Уряду У. Н. Р. в Парижі.

— 0 —

Вестні настрої.

Поштова скринька.

М-ко. Вірш дуже гарний і пійшов по призначенню. Імітації — дзу, дзу, дзу так перелякали нашого редактора, що він взяв плавки і пійшов до Влтави при морозі 7 ступнів.

С-аторові. Хоч і дуже не для еміграційного клімату наша рослина — «репях», але розквітає... Вдячні Вам за вказівки, але на наш погляд помий не будуть сприяти...

Подєбрадєні. Юначе! Сатира не є гімном і не пошкодить Вашому «кумирові». Мусите пригадати стару римську традицію: за колєсницею тріумфатора біг завжди клеветник.

Ай-Евському. Дуже радимо цензурувати промови Бріяна і дати йому пораду, що він не має права залишатися на посаді міністра.

С-євичу. Анекдоти бувають різні. Чи знаєте Ви анекдот призначений для Вас? При Ягоді надрукуємо...

Будько. Дякуємо за порівняння: «Шейдрем» редактором вживається, але для інших потреб.

Ш. Вецові. Нешкідливих комах не чіпаємо.

„Репях“.

«Репях» — чіпляється до всього видатного, шкідливого, смішного, що

є в політичній і громадській житті України та іншого світу.

«Репях» — виходить тимчасом, до евакуації комуні в Київ, в Празі.

«Репях» — постачають матеріалом всі українські громадяне; одні фотографують — другі позукють.

Надіслані праці гоноруються всі: Вдалі редакцією «Репях», а невдалі московським Держбанком та П. К. О.

Матеріали всі містяться: або в журналі, або в коші.

Хлопці!

Чи є порох в порохівницях?

Чи не вмер ще козацький гумор?

Піть: вірші, жарти, малюнки, оповідання...

Сміх є запорукою здоров'я.

Сміх є лішкою зброєю проти всього шкідливого і злого.

Купуй, читай, розповсюджуй «Репях»!

Редакція — «Репях».

Репях виходить два рази в місяць. Передплата вносить: В ЧСР: піврічно — 32 Кє, чвертьрічно — 17 Кє, поодинокє число — 3 Кє. На Західних Землях і в Польщі: піврічно — 8 зл. п., чвертьрічно — 4.50 зл. п., поодинокє число — 0.60 зл. п. В Німеччині: піврічно — 4 мр., чвертьрічно — 2.20 мр., поодинокє число — 40 пфєнігів. В Аєстрії: піврічно — 6.50 шіл., чвертьрічно — 3.50 шіл., поодинокє число — 80 грош. Краї Латинської Унії: піврічно — 25 фр., чвертьрічно — 14 фр., поодинокє число — 2.50 фр. В Югославії: піврічно — 60 дін., чвертьрічно — 35 дін., поодинокє число 4 дін. В Болгарії: піврічно — 130 лєв., чвертьрічно — 70 лєв., поодинокє число — 15 лєв. Інші краї: піврічно — 1 дол., чвертьрічно — 0.60 дол., поодинокє число — 10 ам. центів.

Vydavateľ: Dr. Demčuk Dmytro, Praha XII., Lucemburská, 30, č. d. 18. Poštovní adresa: Repiach, Praha XII., poštovní schránka č. 39. Odpovědný redaktor: Dr. Nyřankovský Štepan. Novinová sazba povolena řed. p. a t. č. 36464-VII-1930. — Druкарня «Legiografie», Vrřovice, Šámová č. 665.